

**A Lélek Szava 2010/3. szám
szemezgető 2.**

BEMUTATJUK...

Hivatás – köldetés

Lapunk 2009/4-5. számában elkezdtük bemutatni a Szociális Testvérek Társaságának újonnan megválasztott elöljáróit. Elsőként az új *általános elöljárót, dr. Pataki Ágnes testvért* mutattuk be röviden, ill. interjúvöltük meg. **Az alábbiakban helyettesének, KŐVÁRI MAGDOLNA testvérnek a rövid bemutatását közöljük, majd egy igen fontos, aktuális témát tárgyaló előadását tesszük közkinccsé lapunk Olvasói számára is. Terjedelmi korlátaink miatt sajnos csak két részletben tudjuk közölni, itt-ott kihagyásokkal (jelezve ezeket). Mivel lapunk nem elsősorban szakembereknek szól, a források pontos megjelölésétől is eltekintünk itt.**

Kővári Magdolna testvér 1979-ben, az illegálás alatt lépett be a Társaság Romániai Kerületébe. 1985-ben tett első, majd 1990-ben örökfogadalmát.

1982-ben Kolozsvárott szerzett bölcsészeti diplomát angol, valamint német nyelv és irodalomból. Az egyetemi évek után az elemi szinttől a felsőfokig tanította e két nyelvet, részt vett a felnőttoktatásban és a főiskolai képzésben is.

1995 - ben Debrecenben, az Angol-Amerikai Intézetben szerzett általános, és alkalmazott nyelvészetből mesterfokú diplomát. Közben Nagyváradon nyelvészetet oktatott. 1996-ban az Amerikai Kerület tagja lett. 12 évet élt az Egyesült Államokban. Ott 1998-ban mesterfokú diplomát szerzett

pszichológiai konzultációból New York államban, Buffalóban, majd 2001-ben pasztorális pszichológiai konzultációból szerzett diplomát a marylandi Loyola Egyetemen.

Tanulmányai után plébániai szolgálatot látott el Silver Springben, Marylandben. A felnőtt hitoktató program igazgatója, a felnőttpasztoráció felelőse lett. Lelkiségi központot állított fel és vezetett, bevándorlókkal foglalkozott, valamint a lelkiezés, programok, csoportok szervezése és vezetése volt a munkaköre. Washingtonban és Silver Springben családsegítő központokban lelkipályozóként, terápiás segítségadóként is dolgozott.

2007-ben elöljáróinak kérésére Magyarországra jött, hogy részt vegyen az akkor induló nemzetközi, fiatal fogadalmas testvérekből álló közösség képzésében. Emellett a Semmelweis Orvostudományi Egyetem meghívására mint oktató vesz részt a lelkipályozói képzésben.

Érlelődés az elköteleződésben (I.)

AZ ELKÖTELEZŐDÉS MINT A FEJLŐDÉS ÚTJA

... bár szükség van bizonyos fokú érettségre ahhoz, hogy komolyan el tudjunk köteleződni valamire, de ugyanakkor **maga az elköteleződés képezi az érlelődés, az emberi fejlődés útját, az elköteleződés az, ami elvezet a teljes kibontakozáshoz** (*kiemelések tőlünk – a szerk.*). Úgy is mondhatnánk, hogy elköteleződés nélkül nincs kiteljesülés és önmegvalósítás – *'aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti, megmenti azt'* (Lk 17,33). Azért fontos kihangsúlyozni ezt a tényt, mert a korunkban divatos eszmék az önmegvalósítás és az egyén pszichológiai fejlődésének fontosságáról olyannyira az individualizmus felé terelte el az emberek figyelmét, hogy ez szinte elsorvasztotta a másokhoz való elköteleződésre való képességüket. Pedig **lelki növekedés, pszichológiai fejlődés, emberi kiteljesedés csak kapcsolatokban történik**, biztonságot adó, megtartó, egymást hordozni tudó kapcsolatokban, amelyek csak egymásnak elkötelezett emberek között tudnak létrejönni.

A továbbiakban **ezt szeretném bővebben kibontani a spiritualitás bölcsességéből, illetve a fejlődéslelektan ismereteiből merítve: az elköteleződés alapvető és elengedhetetlen szerepét az ember lelki/spirituális, illetve lelki/pszichológiai fejlődésében egyaránt**. Ezek az összefüggések – bár különböző megnyilvánulási formában – egyaránt érvényesek házásokra, illetve cölibátusban élő papokra, szerzetesekre. ...

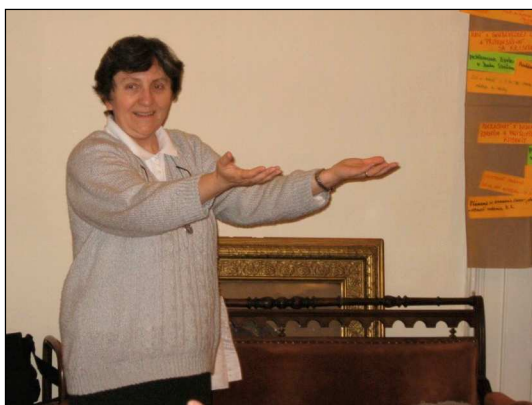
... **A lelki út, a spirituális fejlődés célja Krisztusban kiteljesedni: engedni, hogy kialakuljon bennünk a krisztusi arc** – mert Krisztus nem csak azt nyilatkoztatta ki, hogy ki és milyen az Isten, hanem azt is, hogy milyen az Isten elgondolása szerinti teljes – kiteljesedett emberség. Ha a kérdést a pszichológia oldaláról közelítjük meg, akkor az *individuáció* (= *egyedivé válás – szerk.*), az én fejlődése nem választható el az *öntranszcendenciától* (= *önmagunkon való túllépéstől*); Viktor Frankl megfogalmazásában az önmegvalósítás (self-actualization) nem cél önmagában, hanem csak az öntranszcendencia mellékterméke.

ALAPGONDOLATOK A PSZICHOLÓGIÁBÓL, TEOLÓGIÁBÓL ÉS FILOZÓFIÁBÓL

...
Az egyházatyák tanításában Isten *communio*, szeretet-egység; a Szentháromság szeretet-dinamikája az élet titka, amely a csendben és a szeretet nyelvén bontakozik ki, és amely arra hív, hogy énünket, létünk lényegét a *másik* szerető, bensőséges, felénk történő önküresítő önelajándékozásában találjuk meg. A szeretet extázisában – *ex stasis*, vagyis önmagából való kilépés –, **az önmagát a másiknak ajándékozó szeretetben valósul meg a személyek egyedisége és egysége**. A Szentháromságban megnyilvánuló szeretet titkát az emberi szeretetkapcsolatokra kiterjesztve *Gabriel Marcel* filozófus így fogalmaz: 'az *Én* a *Mi* gyermeke', vagyis az igazi identitás (= *önazonosságunk*) megtalálása, egzisztenciánk kiteljesedése csak szeretetkapcsolatban tud megtörténni; csak a másikkal

való szeretetkapcsolat megélésében, a 'mi'-kapcsolatban való kiüresedésben találjuk meg igazi önmagunkat és az egyéni kibontakozás valós lehetőségét: a házasságban a házastárssal való szeretetkapcsolatban, a szerzetesi életben az Istennel való szeretetkapcsolatban, illetve a közösségi élet dimenziójában.

A SZERETETKAPCSOLAT MINT A KITELJESEDÉSRE VEZETŐ ELKÖTELEZŐDÉS ALAPFELTÉTELE

(...) Adams és Jones szerint az elköteleződésnek három dimenziója van:

1. *Elköteleződés mint vonzalom, odaadottság. (...)*
2. *Elköteleződés mint erkölcsi kötelesség. (...)*
3. *Elköteleződés mint kényszer. (...)*

Nyilvánvaló, hogy a szeretetben gyökerező elköteleződés teremti meg a feltételeit a kapcsolatban történő folyamatos fejlődésnek. A szeretetben törté-

nő odaadottság tud túllendíteni minden nehézségen, és csak szeretettel tudjuk egymást kölcsönösen alakítani, egymásból a legtöbbet kihozni. Sajnos, keresztény gyakorlatunkban túl nagy hangsúlyt kap a törvény és a kötelesség, pedig Jézus üzenete a szeretetről szól, ami nem a törvény megszüntetése, hanem kiteljesítése. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy nem lehet és nem kell keresni annak a módját, hogy hogyan lehet újraéleszteni a tüzet egy kapcsolatban, vagy hogy egy érzelmileg kiürült kapcsolat fájdalmát nem lehetne szeretetben és hűségben úgy hordozni, hogy az a lelket érlelje. De arra is oda kell figyelni, ha egy kapcsolat annyira szeretetlenné válik, hogy az a másik fél, vagy felek fizikai, vagy pszichés egészségét veszélyezteti. Ahhoz, hogy egy kapcsolat megmaradjon az elköteleződés, a szerető odaadottság dimenziójában, **szükséges körültekintő figyelmet szentelni a kezdeteknek és a folytatásnak egyaránt.**

MI SZÜKSÉGES A JÓ KEZDETHEZ ÉS A BIZTOS FOLYTATÁSHOZ?

Az elköteleződés létrejöttéhez elsősorban **biztonságra** van szükségünk:

1. *kapcsolati biztonságra* – éreznem kell a kapcsolatban, hogy elfogadnak, hogy *hordoznak, tartanak, hogy megnyílhatok,*
2. *személyes biztonságra* – a kapcsolatban nem kell tartanom fizikai, érzelmi bántalmazástól, megfélemlítéstől,
3. *a tartósság biztonságára* – tudjuk, hogy ebben a kapcsolatban együtt vagyunk, számíthatunk egymásra, jó team vagyunk, van közös jövőnk.

Meg kell továbbá küzdenünk azokkal a mítoszokkal, amelyek **útjában állnak az elköteleződésnek:**

- *Talán minden az enyém lehet* – a szabadság illúziója, miszerint akkor vagyok szabad, ha szabadon hagyom az összes lehetőséget. Ezzel szem-

ben a valóság az, hogy amikor választunk, akkor ezzel egyidőben sok mindent el kell engednünk. El kell tudnunk fogadni a paradox tapasztalatot, miszerint akkor jutunk el nagyobb szabadságra, ha elfogadjuk az elköteleződés adta korlátokat; az elköteleződés nyitja meg a lehetőséget a meghittsége, a bensőségesség megtapasztalására.

- *Talán várhatok még a végső szóval* – az ambíció csapdája, amely azzal kecsegtet, hogy nyugodtan kergethetem vágyaimat, mert a többiek úgyis várnak rám. Ezzel szemben a valóság az, hogy ha nem adunk prioritást a kapcsolatoknak, azok nem várnak meg minket.
- *Talán zöldebb a fű a kerítés másik oldalán* – ahelyett, hogy beleállnánk a saját kertünk gondozásába – a saját hozzáállásom alakításába, a kapcsolatokunkon való munkába – inkább továbbállok egy másik kapcsolatba, egy másik közösségbe, amíg abból is ki nem ábrándulok.
- *Talán mégis elsősorban rólam kéne szólnon az egész* – a önmegvalósítás illúziója.

Ahhoz, hogy az elköteleződés megmaradjon a szerető odaadottság dimenziójában, azt gondosan ápolni kell. *Goddard* három kulcsfontosságú elemet említ meg az elköteleződés ápolásában:

– *Elsődleges prioritást adni a kapcsolatnak.* – Túl sok feladat, ügy, elvárás követeli időnket, energiánkat. Sokszor belefeszülünk a sok tennivalóba, elforgácsolódunk és a legfontosabb kerül a legutolsó helyre. Ez nem csak házastársak problémája, a szerzetesrendekben is egyre inkább látni a küzdelmet az ima, a közösség és a munka közötti helyes egyensúly megtalálásáért.

– *Határokat szabni a kapcsolat védelmében.*

– *Rituálékot, közös tevékenységeket találni a kapcsolat megerősítésére és mélyítésére.*

(Elhangzott 2009. szeptemberében a pesti Horánszky u. 20. sz. alatti Párbeszéd Házában, a Jezsuita Cafe előadásaként. Az előadás meghallgatható Társaságunk honlapján, s tudomásunk szerint teljes szövegét közli az Embertárs c. folyóirat 2010/2. száma.)

A folytatásban a KRÍZIST MINT UGRÓDESZKÁT tárgyalja az előadás.

Bővebben lásd a lap 23-26. oldalán!

„Szeretlek Uram, én erősségem”

Bemutatjuk az idén örökfogadalmat tett Gergely Izabella testvért

1968. augusztus 21-én születtem az erdélyi Csiktaploczán, Csíkszereda mellett. Ott is nevelkedtem fel, egy keresztény családban. ...

1988-ban Isten egy különös módon szólított meg, egy eseményen keresztül, ami megtérésre indított. Isten szeretetét megtapasztalva válaszként próbáltam továbbra is felfedezni Isten akaratát az életemben és ráhagyatkozni az ő vezetésére. Elkezdtem járni hétvégi ifjúsági imacsoportba, ahol keresztény testvéri szeretetet tapasztalva lelkileg sokat növekedtem. Aktívan részt vettem az ottani feladatokban, szentmiséken, virrasztásokon, újság terjesztésben.

Isten segítségével felismertem, hogy a családi és a szerzetesi hivatás is mennyire értékes, és én választhatok a kettő közül. Mivel mély vágy volt bennem, hogy Istent teljes szívvel-lélekkel, minden erőmmel szolgáljam, így a szerzetesi hivatás irányába indultam el. A Szűzanyával vallottam: „*Íme, az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint.*” (A mellékelt felvétel az örökfogadalom letétele közben készült.)

... Közben a közelünkben élő gyermekotthoni (árva) gyerekeket megismerve próbáltam azt a szeretetet átadni, amit én megkaptam Istentől, a szüleimtől, igyekeztem önzetlen szívvel szeretni őket. Ezeknek az élményeknek a hatására is Isten elhívását éreztem a szegények, elesettek felé, ami a hivatás keresésében meghatározó tényező volt.

... 1993-ban Debrecenben néhányan részt vettünk egy gyorstalpalásos Szentlélek szemináriumon, ahol Isten egy új módon töltött el az Ő szeretetével, és megajándékozott a Szentlélek ajándékaival.

Hazamenvé elkezdtünk hárman imádkozni és szolgálni Szentlélek szemináriumok tartásával, a magyarországi atyák segítségével, hogy Isten újítsa meg egyházunkat. Így indult el a karizmatikus megújulás Csíkszeredában. Kezdetben családi házaknál tartottuk a csoport találkozókat, később a Szentkereszt plébániára fogadtak be, most Búzamag közösség a neve.

1996-ban megismertem Éva testvért, aki a Csibész alapítványnál, a gyermekotthonból kikerült fiatalokkal foglalkozott, s általa jobban megismertem a szoci-

ális testvéreket is. Sok irányból megtapasztaltam a Szentlélek vezetését, jelenlétét. *Kértem Istentől konkrét jeleket és próféciaát – és meg is kaptam ezeket*, amik megerősítették elhívásomat. ...

... egy lelkigondozói kurzus után a jubileumi évben, 2000. pünkösdjén kezdtem el az ismerkedési szakaszt a közösségben. ...

2003. pünkösdjén tettem le első fogadalmamat Csíkszeredában. Szerzetesi életem mottójául egy zsoltáridézetet választottam: *„Az Úr az én erősségem és dicsőségem, ő az én szabadítóm.” (Zsolt 118,14).*

2007-ben az Isteni gondviselésnek köszönhetően a Csíksomlyói kegytemplomhoz mentem dolgozni, ahol a legfőbb foglalkozásom az evangelizálás a kegytárgy üzletben, elárusítás közben, sekrestyésként takarítás – minden más szolgálat közben.

Örökfogadalmam alkalmával új mottót választottam:

„Szeretlek Uram, én erősségem” (Zsolt 18,1).

Mint szociális testvér meghívást érzek arra, hogy – folytatva az alapító testvéreknek adatott karizmát – **továbbadjam Isten megszentelő szeretetét a szegényeknek, elesetteknek, testi-lelki szenvedőknek.**

... Az örökfogadalmam Isten szeretetére való válaszadásom, az IGEN-em, hogy viszonszeretem Őt és hagyom, hogy vezessen az Ő szeretetének továbbadásában.

A Lélek Szava kérésére, hogy mondjon még néhány szót a „Csibész alapítványról”, Izabella testvér így válaszolt:

– A „Csibész lányok” olyan gyermekotthonból kikerült fiatal (18 éven felüli) árva lányok, akik már elvégeztek egyfajta képzést, iskolát. A Csibész alapítvány a társadalomba való beilleszkedésben (munkahelykeresésben) segítette őket. Én felügyelő-nevelőként dolgoztam az alapítványnál, az ezalatt kialakult ismeretségekből tartom továbbra is egyesekkel a kapcsolatot. Ma már a többségük harmincon felül van. „Csibész lányaim” nagy örömmel vettek részt a fogadalomtételmen, a virág és más ajándék mellett nagy szeretetükkel ajándékoztak meg. Egyikük bérmakeresztlányom is, vele tartom szorosabban a kapcsolatot.

Két „csibész lány” között →

A teljes szöveg a lap 27-29. oldalán olvasható!

Levél Isten megelőző, feltétlen szeretetéről

Örömhír!

Egy film kapcsán – amely többek között azt állítja, hogy nincs út Istenhez, csak Istennek van útja az emberhez – cseréltünk gondolatot egy kedves öreg barátommal. Ő cáfolta ezt Babits Mihály: *Psychoanalysis Chrisiana* című versével.

(A vers záró sorait idézzük itt:)
„Ki farag valaha bennünket egészre,
ha nincs kemény vésőnk, hogy magunkat
/vésse,
ha nincs kalapácsunk, szüntelenül dúló,
legfájóbb mélyünkbe belefúró fúró?
Szenvedésre lettünk mi.
Szenvedni annyi, mint diadalt aratni:
óh hány éles vasnak kell rajtunk faragni,
míg méltók nem leszünk, hogy az ég
/királya
beállítson majdan szobra csarnokába.
Krisztus urunk, segíts meg!”

Én meg ezt írtam rá:

Nagyon köszönöm a verset (ismertem már, de régen olvastam), zseniális, lehen-gerlő katartikus és elgondolkodtató. Ön-vizsgálatra késztet, és nagy erővel szembesít – de igazából nem látok túl nagy ellentétet.

.....
Én valóban igaznak és ráadásul rendkívül fontosnak érzem, hogy tudatosuljon bennünk: **az ember maga nem juthat el az Istenhez!** Ha az ember kezdi keresni az Istent, akkor majdnem mindig, szinte törvénytörően bálványoknál köt ki. Másképpen fogalmazva: hamis istenképe lesz. Mert az ember megsejtheti, fölfedezheti saját természetes eszénél fogva is, hogy VAN Isten, de hogy az Isten milyen, azt biztos, hogy nem. Soha ember rá nem jönne arra, hogy egy Isten van három személyben! Soha nem merne ember olyant kigondolni, hogy megfogani egy lány méhében, megtestesül és megszületik, és annyira kiszolgáltatja magát, hogy ott sír a jászolban – MAGA A TEREMTŐ ISTEN!!! Túlságosan hozzászórtunk ehhez karácsonykor, de szerintem ez felfoghatatlan!!! És pláne kitalálhatatlan. ...

... Szóval **ha Isten nem szeret minket ELŐBB, akkor mi nem tudunk mire válaszolni.** Ha Jézus nem tanít meg minket arra, hogy milyen az Atya, ak-

kor csak valami távoli, félelmetes Istenünk lenne, akitől rettegni kell, akit ugyan csodálunk, imádunk, áldozatokat mutatunk be neki, de csak a megsemmisülést, a jelentéktelenül kicsiny voltunkat látnánk meg a Vele való viszonylatunkban, és semmiképpen sem azt, hogy mennyire **hihetetlenül, mértéktelenül és megrendítően, tökéletesen szeret minket.**

Amikor az ember önállósítja magát, és elkezd ő maga, a saját feje után menve közelíteni Istenhez, abból lesz a farizeusi gondolkodás, a szabályrendszerek, hogy ha ezeket a szabályokat betartom, ha így imádkozom, ha ekkor és ekkor megyek templomba – HA, HA, HA... akkor... Ezek a feltételek bizonyára nevetségesen, vagy inkább szívszorítóan szánalmasak a mi Istenünk szemében, hiszen épp az a lényeg, hogy **feltétel nélkül szeret**, csak ez megint olyan dolog, amit annnnnnnyira nehéz elhinni.

*Az, hogy mégsincs ellentmondás a vers által felkínált menekülési útvonal meg a fenti gondolatmenet között, szerintem azért van, mert ha az ember megsejti csak egy kicsit is azt, hogy hogyan érez irántunk az Isten, és összeveti ezt azzal, hogy KICSODA az Isten, ha ezt igaz módon és hitelesen végiggondolja, vagy ráérez, akkor az egyetlen adekvát reakció erre a **megtérés** kell, hogy legyen – tehát az, hogy kiejtem a kormányrudat, és azt mondom: Istenem, mit akarsz, hogy cselekedjek? Hogyan akarsz? Mire szeretnél engem használni? Mondd, mit tegyek? S hogy megtehessük, amire vezet, és hogy egyáltalán meghallhassuk a hangját, ahhoz már kellene ezek a faragások, amiket kétségtelenül nekünk kell megejteni, de ehhez Ő ad erőt, kegyelmet, útmutatást, méghozzá Egyháza által, hiszen nélküle semmit sem tehetünk.*

És ami a legfontosabb: ennek az egész hadműveletnek, amikor az „óembernek” hadat üzenek ... a MOTIVÁCIÓJA nem az kell legyen, hogy jobb ember legyek, hogy értékesebb legyek, hogy jobban szeressenek, s még csak az sem, hogy én jobban tudjak szeretni, vagy hogy üdvözüljek – hanem kizárólag és egyesegyedül az, hogy VISZONTSZERETEM, IMÁDOM URAMAT, ISTENEMET TELJES SZÍVEMBŐL, TELJES ERŐMBŐL, EGÉSZ LELKEMBŐL, mert rabul ejt az a tökéletes szeretet, ami belőle önzönlik felém...

Gyergyói Gyuláné, Gréti

A teljes szöveg a lap 30-31. oldalán!

A kereszténység az öröm vallása

Napjainkban, amikor annyi minden nyomasztja az embert, különösen is fontos rátalálnunk az öröm és a remény forrásaira. Minek örülhet a keresztény ember, segít-e a hitünk abban, hogy örvendező s mások számára is örömet, reményt sugárzó emberek legyünk?

Erdő Péter bíboros úr nyilatkozott erről a közelmúltban a Magyar Kurírnak. Az ő gondolataiból idézünk az alábbiakban – engedjük, hogy főpásztorunk tanítása, evangelizációja – Örömhír hirdetése – megérintse a szívünket, hogy felfakadhasson bennünk az igazi öröm, s merjük továbbadni mi is a vigaszra, jó szóra, reményre szomjazóknak...

– **A kereszténység minden ellenkező híreszteléssel szemben az öröm vallása első bontakozásának a pillanatától kezdve mindmáig. ...**

Minek is örül a kereszténység? Először is annak, hogy van Isten.

Ez a földi élet újra és újra kérdéseket vet fel az értelmes emberi lény számára. Felveti azt a végső kérdést, hogy mi értelme az egésznek. Hiszen az egészségünk megromolhat, anyagi jólétünk is bizonytalan, nyomasztanak a ránk nehezedő terhek s maga az is, hogy telik az idő, hogy az életünk behatárolt...

Ezzel szemben az istenhívó ember, **a keresztény ember hite alapján tudja, hogy a világ nem önmagában létezik, nem áttekinthetetlen, bonyolult, végeláthatatlan kozmikus erők játéka.** Ez a végtelen bonyolultság és ez a hatalmas energia, amely körülvesz bennünket a természetben és a világ egészében, valaki mástól származik. És ez a másik – személy. Nem névtelen erő, nem is tényezők sokasága, hanem személy. Még hozzá olyan személy, aki szeret minket, aki jót akar nekünk, aki mindenható. Nem két erő van a világmindenségben túl és a világmindenségnek a működésén belül, amelyek egyenlő erők volnának – jóság és gonoszság, fény és sötétség –, hanem **Istennek a végtelen mindenhatósága borítja be a létezők közösségét. Tőle ered, hozzá tart ez a fölfoghatatlanul bonyolult kozmosz is.**

Ráadásul **Isten nemcsak mindenható, hanem kapcsolatba is akar velünk lépni.** ... De hogyan lehet kommunikálni egy transzcendens lényel, egy nálunk sokkal magasabb rendű lényel? ...

A megtestesülés annak a ténye, hogy **Isten emberré lett értünk,** hogy közelje magát olyan módon és olyan téren, ahol és ahogyan az ember azt befogadni, felfogni képes: egy egész emberi életen keresztül. Ez az élet Krisztus élete, aki tanított, aki példát adott, aki ártatlanul szenvedett és meghalt, és aki föltámadt. Ebben a drámában Krisztus elmondja, hogy **Isten szolidaritást vállalt értünk,** hogy szeret minket, hogy mindent tud rólunk és a világról, a minket fenyegető veszélyekről, sorsunknak az általunk legfélelmetesebbnek ítélt részéről, a halálról is, és mindezzel együtt minket, embereket is **az örök boldogságba hív. Jézus Krisztus** előttünk megy mint pásztor, ahogy a liturgia mondja. **Megmutatja nekünk, hogy mi a hivatása az embernek: az ember is bemegy a dicsőségbe.** ... Ebben a perspektívában értelme és értéke van mindannak, amit ebben a világban és ebben az életben teszünk, átélünk vagy akár elszenvedünk. A húsvét fényében a mi itteni és mostani hétköznapi életünk is fölragyog. ...

A feltámadás tanúja

Alig egy hónappal a torinói leplet bemutató kiállítás megnyitása után, május 7-én már az egymilliomodik látogatót üdvözölhették. A tíz év után először látható leplet május 23-áig lehetett megtekinteni.

Két testvérünk abban az örömteli ajándékban részesült, hogy ők is elzarándokolhattak Jézus Krisztus halotti leplének kiállítására. Egyikük, *Fecske Orsolya* testvér rövid beszámolóját közöljük az alábbiakban, melyben azt fogalmazta meg, hogy mi volt számára a zarándoklat legfőbb üzenete.

– Bár elég sokat tudok a Lepelről, és az életemben eddig is nagy szerepe volt, s készütem is a zarándoklatra – amikor ott állhattam előtte, zavarba hozott. Mintha mégsem lettem volna fölkészülve...

Ott térdelve, kavargó gondolataim közül egy gondolat kezdett előbújni a homályból. Igen, hiába várnám, hogy ez az arc az Úr élő Arca legyen, mert ez képmás. De **tanúja a percnak, amelyben született: a feltámadást örökíti meg.** Az az élő Arc, amire még várni kell, hogy élénk táruljon teljes szépségében, az a leplen túl van. A jel, a bizonyíték, a kép, ami rá mutat, a Leplen innen.

Arra gondoltam, hogy **milyen jó lenne ilyen lepelnek lenni, melyben ott őrződik az Arc lenyomata. A meggyötört Arcé és testé, amely már a feltámadás örömeiben születik.** Nem kell hozzá más, csak Krisztus és egy átlagos fehér lenvászón lepel. Isten tudja használni az átlagos fehér lenvászón lepleket, és tudja legnagyobb csodájának tanújává tenni... Milyen jó lenne ilyen tanúnak lenni... **A feltámadás örömeinek tanúja lenni: megmutatni Krisztust.**

Még kábán a félhomálytól és az élménytől lépdeltem le a székesegyház lépcsőjén, és egyszercsak egy kamerát találtam az orrom előtt, mögötte a zarándokok között utazó tévériportert. Kérdésére megpróbáltam megfogalmazni mindezt – bár nem volt könnyű a még friss, kimondatlan gondolatokat összeszedgetni. Végül nekem szegezte a riporter a kérdést: – A feltámadás örömeinek tanúja lenni... Lehetséges ez? – Igen, jöttem rá ujjongva: ugyanannak **a Szentléleknek a segítségével, aki Jézust feltámasztotta, ott, abban a pillanatban!** Ugyanannak a Léleknek a segítségével!

A teljes szöveg a lap 33. oldalán.